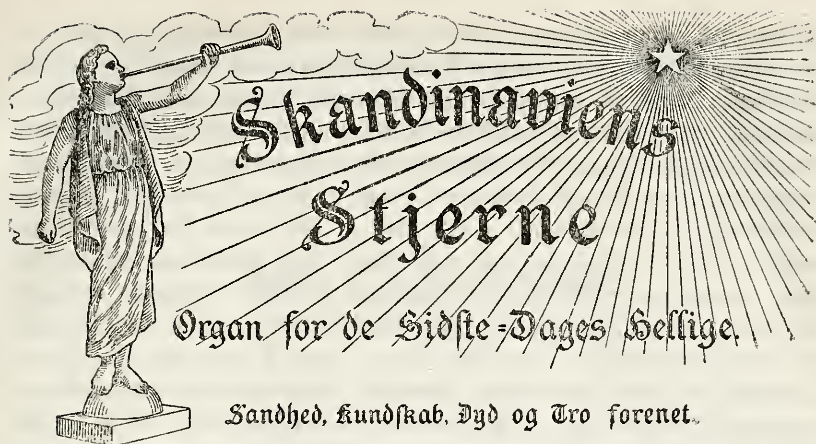

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2	15. Januar 1915	64. Aargang

Zion i de sidste Dage.

Af Niels F. Green.

Mange Mennesker kunne ikke forstaa, hvorledes vi „Sidste-Dages Hellige" med Berettigelse kunne kaldes saaledes; de lægge nemlig en videre Betydning i Udtrykket „de sidste Dage", end der er ment dermed. De ville f. Ex. gjøre gjældende, at fra et videnskabeligt Standpunkt kunne vi ikke bevise, at Verdens Ende snart vil være forestaaende; vor gamle Jord vil sandsynligvis vedblive at existere længe endnu. Dette er ogsaa sandt. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at vor Jord, hvad dens materielle Masser angaa, vil vedblive at existere gjennem al Evighed; men vi lære, at den nuværende Jordperiode snart vil være til Ende; at vi i Virkeligheden leve i „de sidste Dage" af det historiske Tidsafsnit (hvad vor Planets Tilværelse angaar), som begyndte, da den Almægtige paa „den fjerde Skabelsesdag", som den kaldes i Skriften, satte Solen, Maanen og Stjernerne til at lyse over Jorden. Der er ingen Grund til i nærværende korte Artikel at fremsætte lange videnskabelige Forklaringer med Hensyn til, naar denne første Begyndelse var. Saa vidt vi kunne skjønne fra de meget kortfattede bibelske Beretninger desangaaende, gjennembrød vor Sol de Jorden omgivende Taagemasser ca. 2000 Aar, før vore første Forældre, Adam og Eva, bleve satte i Edens skjønne Have, som han selv, den kjærlige Fader, havde plantet og saaledes sat sine Børn et herligt Exempel til Efterlignelse.

Naar vi læse i det gamle og nye Testamente om „de sidste Dage", og vi gjøre Sammenligninger med Hensyn til, hvilken Tid Profeterne

hentyde til, kunne vi meget godt komme til en Forstaaelse af, hvad der er ment med Udtrykket, hvilken Tidsperiode der med andre Ord er hentydet til; og det er selvfølgelig en Pligt for Enhver, som kan læse, at undersøge, hvad Herrens beskikkede Profeter og Apostler have at meddele Menneskeslægten angaaende Saliggjørelsens Plan og de historiske Begivenheder, som samme Frelseplan staar i Forhold til eller endogsaa frembringer. — Vi læse ikke i Skriften, at det og det Aar, paa en vis angivet Dato, vil det og det finde Sted; men Profeterne angave ikke desto mindre med tilstrækkelig Nøjagtighed Verdens forskjellige historiske Perioder, og saaledes ogsaa, hvilke overordentlig vigtige Begivenheder der skulde finde Sted i „de sidste Dage", naar Kristi sande Evangelium efter en lang, mørk Apostasiens Tidsalder skulde blive gjenaabenbaret og gjengivet til Menneskene, og Riget blive oprettet, som aldrig skulde forgaa.

Vi behøve ikke at studere de hellige Skrifter meget grundigt for at udfinde, at Verdens Frelser i „de sidste Dage" skal oprette sit tusindaarige Rige paa Jorden; at Jorden, naar den Tid kommer, skal blive velsignet og udfolde sine Kræfter med Paradisynde. Ligeledes, at en Engel fra Himlen forud for Tusindaarsperioden skulde gjenforkynde det evige Evangelium til Jorden (Joh. Aab. 14. Kap.), til „alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk". Folk have i Sandhed ikke megen Undskyldning, naar de sige, at de ikke kjende disse Ting, det vil sige Alle, som tilhøre de forskjellige kristne Sekter. Verden er, som vi alle vide, fuld af Bibler, og hvis Menneskene ville læse Bibelens Indhold med Oprigtighed, kunne de let forstaa, at de i den omtalte historiske Begivenheder saa sikkert, som Herren lever, skulle finde Sted; og naar vi tillægge Udtrykket „de sidste Dage" en fornuftig Betydning, som er i Overensstemmelse med Skriftens Mening, da ville vi forstaa, at Udtrykket i Virkeligheden er meget rammende, og at det ikke var Profeternes Mening, at Udtrykket „de sidste Dage" skulde forstaas som et ganske kort Tidsrum førend „Verdens Ende", i bogstavelig Forstand.

Vi læse ganske vist i det nye Testamente, at Jordens Elementer en Gang i Fremtiden „skulle komme i Brand og opløses"; men det siges ikke, at Elementerne skulle tilintetgjøres. Tvertimod! Jordens Bestanddele skulle i Henhold til Profeternes Forudsigelser blive herliggjorte og Jorden i sin herliggjorte Tilstand blive givet Herrens lydige Børn til evig Arv og Eje. (Se Johannes' Aabenbaring og det gamle Testamentes profetiske Skrifter.) Kristus bevidnede, at de Sagtmodige skulle arve Jorden (Bjergprædikenen).

Mange tydelige og herlige Lærdomme med Hensyn til vor Jords Forherligelse paa en kommende Dag bleve givne til Profeten Joseph Smith saavel af Frelseren selv som ved den Helligaands Inspiration, og vi „Sidste-Dages Hellige" indbyde alle Mennesker til at undersøge de Lærdomme, vi forkynde, og øse af det evige Livs Kildevæld.

Kristi eneste sande Evangelium er, i Overensstemmelse med saa vel Kristi egne som Profeters og Apostlers Forudsigelser, gjengivet til Jorden, og dette Evangeliums hellige Ordinancer, saasom Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, blive administrerede af Mænd, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Fuldmagt.

Sande og falske Rigdomme.

Af Præsident Brigham Young.

Selv om Individer eller Nationer kunde møde frem med Guld og Sølv, Huse, Jorder, Kjøbmandsvarer, Heste og Kareter, Kroner og Throner, ja endog med Markens Produkter, Hvede, fint Mel, Olie, Vin og alle Jordens ædle og kostbare Metaller i Overflødighed, og selv om de havde saa meget af alle disse i og for sig gode Ting, at de billedlig talt vare nær ved at drukne deri, saa er det ikke desto mindre sandt, at hvis den Almægtige vilde tilbageholde sin Haand, kunde de ikke gjøre sig denne Rigdom tilgode; men de vilde være stillede i Klasse med de allerfattigste. Vare de syge, saa de ikke kunde spise, da vilde Fødevarerne ikke hjælpe dem noget; og hvis de havde Guld og Sølv i Mængde, men ingen Fødevarer kunde kjøbe som Følge af Hungersnød i Landene, saa vilde Sølvet og Guldet ikke være mere værd for dem end nogle Haandfulde Sand.

At eje disse Ting er ikke sand Rigdom for mig. Ikke mener jeg dermed, at jeg vilde kaste disse Ting bort som værdiløse, at jeg betragter Jordens Frembringelser og Rigdomme i Verden som Ting, der ikke have en begrændset relativ Værdi, men de ere ikke *sande Rigdomme* i den Betydning, at vore Sjæle kunne klynge sig til disse timelige Ting og derved vorde evig rige. Deres Værd for os ophører fuldstændig, naar vor Aand om kort Tid skal forlade vort jordiske Tabernakel; og hvor ofte finde vi ikke, at de ere aldeles uden Værdi for os i dette Liv! Jordiske Rigdomme kunne aldrig sammenlignes med den *kostelige Perle*, om hvilken vi læse i Skriften, at en Mand fandt den og *solgte Alt, hvad han ejede*, for at kunne kjøbe den. Timelige Rigdomme høre ikke ind under den Kategori af Principper, som Jesus hentydede til, naar han belærte Menneskene om Guds Riges evige Naadegaver, eller aandelige Rigdomme, som Møl og Rust ikke kunde fortære, med andre Ord Livets højeste Rigdomme.

Timelige Rigdomme kunne ikke desto mindre, naar de blive anvendte rigtig, indirekte være Midler til at hjælpe os fremad mod Opnaaelsen af aandelige Maal, ja, det kan ligefrem være nødvendigt ved mange Lejligheder at være i Besiddelse af disse Midler for at kunne udføre

det aandelige Arbejde, der paahviler os som Individer. Saa længe vor Aand dvæler i et timeligt Legeme, som trænger til Næring, er det nødvendigt for os at være i Besiddelse af lidt af denne Verdens Gods. Men kun som Midler maa timelige Rigdomme eftertragtes. Fattig er i Sandhed den, for hvem Erhvervelsen af jordisk Gods er Endemaalet. „Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed“, som Budet lyder, thi naar vi gjøre dette, da søge vi Rigdomme, som aldrig forgaa, aandelige Rigdomme, som „Møl og Rust ikke kunne fortære, og Tyve ikke bryde ind til og stjæle“, sande Rigdomme, som aldrig ville forlade os.

Opbyggelsen af Templer.

Af Præsident Joseph F. Smith.

„Jeg tror, at Herren er villig til at oplyse Menneskenes Forstand og delagtiggjøre Menneskene i Kundskab om Sandhedens Evangelium ved den Helligaands Inspiration, alle hans Sønner og Døtre paa Jorden, som leve paa en saadan Maade, at de ere værdige til at modtage en saadan Vejledning. Det er vort Privilegium at modtage Aabenbaring, ikke alene vedrørende vore almindelige personlige Pligter, men ogsaa med Hensyn til vore Slægtninge, som have forladt dette Jordeliv, og hvis Hjerter ere vendte til deres Børn paa Jorden, for at de ved dem kunne blive frigjorte og modtage Evangeliets Naadegaver derved, at disse udføre Evangeliets hellige Ordinancer for dem, hvilke Ordinancer vi af Herren have modtaget Privilegium paa at udføre for vore afdøde Slægtninge. I tidligere Dage havde de Hellige ikke Lejlighed til at udføre hellige Ordinancer for sig selv og deres afdøde Slægtninge i fire Templer, byggede i forskjellige Byer i Utah; men disse fire Templer ere nu ikke længer tilstrækkelige. Afstanden imellem dem er for stor, i hvert Fald til at Kirkens Medlemmer i de mellemliggende Egne, der paa flere Steder nu ere tæt befolkede, kunne have bekvem Lejlighed til at besøge Templerne. Paa Grund af disse Forhold forudser jeg Nødvendigheden af, at andre Templer blive byggede og helligede Herren til Udførelsen af Guds Huses Ordinancer, saa at Kirkens Folk, som ere værdige dertil, kunne faa Lejlighed til at udføre Tempelordinancer uden at være nødte til at rejse lange Distancer i den Hensigt.

Vi kunne kun gjøre Fremskridt som Kirkemedlemmer, naar vi bygge paa Evangeliets Sandheders evige Grundvold. I samme Grad, som vort Liv bliver levet i Overensstemmelse med Evangeliets Principer, der have været aabenbarede fra Himlen i vore Dage, og at det er vor faste Beslutning i Fremtiden at leve i Overensstemmelse med disse til Grund liggende Evangelieprinciper, kunne og ville vi gjøre Fremskridt, og Herren vil rigt velsigne os og ophøje os og stille os

lig skinnende Lys for Verden, saa at den kan se os i vor sande Stilling som Ledere blandt Menneskene paa Jorden."

Kristus, den evige Konge.

Af Præsident Charles W. Penrose.

Kristus er Kongen, som skal regjere i al Evighed! Han er deres aandelige Herre, der tro paa ham som Guds Søn og Verdens Frelser. Han var en Gang den foragtede og tilsidesatte, endog af sit eget Folk, Jøderne. Men nu er han, i hvert Fald efter det Udvortes at dømme, højere æret af Millioner af forskjellige Nationer og Menneskeracer, end nogen Monark nogensinde har været. For hver ny Jul, som kommer, nærme vi os den Tid, da han skal komme til Jorden igjen som den store Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den store „Evigheds Fader og Fredsfyrste". Lovet og priset være han, den mægtige i Israel, der som Gud, herliggjort i Kjødet, sejrede over Døden og lever i al Evighed! Kristus er ikke alene „Offerlammet, der blev slagtet", men han er ogsaa „Løven af Juda kongelige Stamme". Han var sagtmodig af Hjertet, mild mod de Gode og tilgivende overfor dem, som syndede i Uvidenhed; men han var tillige streng mod Hyklere, som syndede mod bedre Overbevisning. Hvorvel han er naadig, er han dog samtidig retfærdig. I ham vare alle Dyder og guddommelige Egenskaber paa den mest fuldkomne Maade personificerede. Han var og er den autoriserede Repræsentant for den evige Fader, „fuld af Naade og Sandhed", og „Ingen kommer til Faderen uden ved ham". Han er, for at benytte et fysiologisk Udtryk, et guddommeligt „Nervecenter" i Universet, fyldt med Liv og Lys, thi han er „fuld af Naade og Sandhed". Han var „den Førstefødte" af mange Brødre i Aandernes store Famile af Guds Sønner og Døtre, bestemte til at høste Erfaringer formedelst et prøvende Jordeliv, saa at de, hvis de adløde Faderens Befalinger, kunde blive velsignede af ham og opnaa et evigt Liv. Han er disses Leder og Forløser. Han er villig til at velsigne Alle. Gjennem utalte Millioner af Aar saa han Faderens Gjerninger. Sammen med ham udførte han det vidunderlige Guddomsværk! Alt, hvad han saa Faderen gjøre, gjorde ogsaa han. Derfor traadte han frem personlig, viste sin Skaberkraft ved Verdens Skabelse og tilkjendegav sig selv som „Himmelens og Jordens evige Fader", hvorved han mente Skaber. Han var sin Faders „Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede". Beretningerne i det nye Testamente om Kristi jordiske Mission, hans Offerdød og herlige Opstandelse ere meget kortfattede; men der er dog fremsat tilstrækkeligt til, at Nutidsmennesker i deres Sind kunne betragte ham som staaende over alle sine Brødre som den

eneste syndefri og fuldkomne Mand, og derfor ære vi ham og synge hans Pris. Vi Sidste-Dages Hellige højtideligholde med Kristenheden Juledag til Erindring om hans Fødsel, og vi synge med Englene ved hans Fødsel paa Jorden et: „Ære være Gud i det Høje!", fordi han sendte sin elskede Søn til at udfri Menneskeheden fra hans Favnetag (Djævelens), som havde Magt til at slaa ihjel, og for at tilvejebringe Opstandelsen og derved bevirke, at Menneskene kunne opnaa evigt Liv. Han sejrede over Døden og holder Opstandelsens og Livets Nøgler i sine Hænder! Lad os i disse stille Dale (Dalene mellem Klippebjergene, hvor de Hellige bo), omringede og beskyttede af de mægtige Bjerge, nyde den søde Indflydelse af hans, Immanuels, Aand, selv om langt bortliggende Nationer tumle sig i frygtelig Krig, medens de samtidig paastaa at dyrke Jesus som Fredsfyrsten! Men han vil udøve sin Magt og gjøre en Ende paa Verdens ugudelige Regjering og derefter indføre en Kristi Glædesdag og en tusindaarig Hvile, den universale Regjering af Jordens retmæssige og evige Konge!

Fra »Imp. Era«.

Vidnesbyrd af afdøde Præsident John Henry Smith.

(Se Vidnesbyrdene, afgivne 7. Oktober 1904 og 6. Oktober 1905.)

„Idet jeg staar for Eder, kjære Brødre og Søstre, som et af Vidnerne om Verdens Forløsers Missionsgjerning og om Evangeliets gjengivne Sandheder i den Tidsalder, i hvilken vi leve, aflægger jeg mit Vidnesbyrd i Eders Nærværelse i Dag. Jeg er voxet op fra Barn til Mand sammen med de ledende Mænd i Kristi Kirke. Jeg kjendte Brigham Young ligesaa godt, som en Dreng kjender sin Fader. Jeg kjendte John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow paa lignende Vis. Jeg har været saa intim med Præsident Joseph F. Smith, som Slægtninge kunne være. Idet jeg staar her som et Vidne for Guds Ansigt, erklærer jeg højtideligt, at jeg aldrig har modtaget den mindste Belæring fra disse Mænd eller fra Apostlernes Raad, som ikke aandede Livets Ord, Ord, som opmuntrede, Ord, som besjæledes af Loyalitet og Hengivenhed overfor enhver Ting, der er forbunden med sand Manddom.

Evangeliet er sandt. Guds Engel, som er nævnt af Oldtidsprofeten, er fløjet gjennem Himlens Midte med „det evige Evangelium at forkynde for dem, som bo paa Jorden, til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk". (Joh. Aab. 14,6.) Paa denne Mands Hoved (han pegede paa Præsident Joseph F. Smith) og paa hans Medforbundne hviler Ansvaret for, at ethvert af vor himmelske Faders Børn indenfor vor Rækkevidde hører dette Vidnesbyrd, saa at de kunne antage eller forkaste det. Jeg bevidner for Eder, at Gud har talt, at Sandheden er forkyndt paany, og at hans Kirke er i Verden. Gud, Faderen, og hans

Søn, Jesus Kristus, have talt til Menneskene i nærværende Tidsperiode. Nøglen er bleven drejet, og Evangelieværket er i Bevægelse.

Evangeliet, vi have antaget, er Sandheden. Det kom fra Mesteren. Det er blevet sendt for at forny Verden, for at gjenindføre den levende Tro, som i saa høj Grad var veget bort fra Menneskene, og for at bringe Menneskene til at forstaa det Ansvar, de have overfor Gud. Intet kan hindre Værkets Fremskridt. I og jeg kunne falde ved Vejkanten; vi have maaske ikke Sjælsstyrke og Tro nok til med Udholdenhed at udføre vor Part; men Værket selv er skredet fremad fra den første Dag, da det ved guddommelig Aabenbaring blev omtalt til Mennesker, fra den første Tid, da himmelske Væsener paany administrerede til Menneskene paa Jorden, og det vil fortsætte med at skride frem, indtil ethvert Folk skal høre Evangeliets frydefulde Tidende og faa Lejlighed til enten at antage eller forkaste det, i Overensstemmelse med den Handlefrihed, som vor Fader har givet os.

Jeg aflægger for Eder mit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg bevidner for Eder Guddommeligheden af deres Mission, som stode ham nær, og som ikke svigtede ham; ikke mindst gjælder dette Brigham Young, som var trofast, alvorlig, hengiven og heltemodig, og som, hvis han ikke havde været i Besiddelse af disse Egenskaber, vilde have fejlet i Udførelsen af den store Mission, der var anbetroet ham. Jeg ærer og respekterer John Taylor paa Grund af hans ædle Livsvirksomhed, han, hvis Blod blandedes med Profeten Joseph Smiths i Carthage Fængsel. (Da Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith bleve skudte af en Pøbelhob i Carthage Fængsel, blev John Taylor, Præsident for Kirken efter Brigham Young, haardt saaret.) Jeg ærer Wilford Woodruff paa Grund af hans ædle Karakter. Han var en ydmyg Mand og en flittig Forkynder samt en frimodig Forsvarer af Evangeliets Principer; han havde stort Held med sig med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse i Verden. Jeg ærer ligeledes Lorenzo Snow, hans Efterfølger som Præsident over Kirken, en oprigtig og retfærdig Mand. Og jeg vil ikke paa nogen Maade formindske min Loyalitet og Respekt overfor ham, som præsiderer over os i Dag. En mere sandhedskjærlig Mand har aldrig draget Livets Aande. Ingen Mand har nogensinde været mere villig til at forsvare Retfærdighedens og Barmhjertighedens Principer. Ingen Mand har med større Loyalitet prædiket sine Trosprinciper. Ingen Mand er mere villig til i Dag at paatage sig det høje Ansvar, der er forbundet med at forkynde Evangeliets Principer, og at opfylde enhver Forpligtelse.

Jeg bevidner dette Værks Sandhed. Jeg veed, at det er Herrens Værk, og at det vil bestaa evindelig. Jeg veed, at det vil udbredes mere og mere i Verden og tilsidst blive „Alverdens Fryd".

»Liahona«.

Fredag den 15. Januar 1915.

Præsident Hyrum M. Smiths Julebrev til Menighederne i Europa.

Dette er Aarstiden, da der i alle saakaldte „kristne" Lande udvexles Ønsker mellem Menneskene om gjensidig Glæde, Fred og Modtagelsen af Herrens Velsignelser, idet den store Nazaræer mindes, Verdens Frelser, Jesus Kristus, som kom til denne Verden for at muliggjøre Oprettelsen af et evigt Gudsrige og Indførelsen af en almindelig Verdensfred, bygget paa det sande Broder- og Søsterskabs Principer; og jeg benytter Lejligheden til gjennem Bladets Spalter (the Millennial Star) at hilse paa de Hellige og Venner i den britiske og europæiske Mission. Jeg haaber, at Alle maa glædes i Juletiden og være i Besiddelse af Fredens Aand som Følge af den Tro, der sætter os i Stand til at anerkjende Herrens Haand i alle Ting, og som er grundet paa Forsikringen om, at han har gjort alle Ting vel. Maa det nye Aar bringe Glæde og Velvære til Alle! Maa det bringe Styrke i sit Skjød til alle dem, som skulle gjennemgaa Prøver og Gjenvordigheder i det kommende Aar; bringe Trøst til Alle i Sorgens tunge Dage og Lys i Mørkets og Modgangens Dage! Og det vigtigste af Alt: Gid det nye Aar maa bringe alle dem til Sandhedserkjendelse, som vandre i Vildfarelse, og Fred til Nationerne, som nu bløde under Krigens frygtelige Svøbe og under Krigsgudens, Djævelens, frygtelige Hærgninger og Ødelæggelser. Ja, gid det nye Aar maa bringe Frelse i sit Skjød til Menneskene allevegne.

Det er over 1900 Aar siden, at Engle fra de høje Himle i Sang forkyndte Jesu Kristi Tilkommelse, og i næsten alle disse Aarhundreder er den saakaldte katholske Religion med sine mange Afskygninger bleven prædiket og antaget af Masserne i mange af Verdens forskjellige Lande. Det er over 1300 Aar siden, denne Religion kom til England. Derfor kunne vi med Grund spørge: Hvilke ere Frugterne? Hvilke Resultater have i det Hele og Store fulgt denne Forkyndelse og Antagelse af saakaldt „Kristendom"?

Vi bedømme med Rette et Træ efter dets modne Frugter, og vi bedømme det tillige i Forhold til, om det i det Hele taget bærer Frugter eller ikke; der er maaske ikke nogen bedre Tid at overveje dette Spørgsmaal end netop den nuværende. Frelserens Religion — og der er ikke nogen anden ægte Kristendom — er i sit inderste Væsen en Kjærlighedens Religion; den betyder, at vi skulle elske Gud højere end noget andet, og at vi skulle elske vore Medmennesker, som vi elske os

selv. Vi spørge med Grund, om de Lærdomme, der ere blevne antagne som Galilæerens Lærdomme, have tilvejebragt saadanne Verdenstilstande som dem, der nu ere raadende? Jesus lærte sine Disciple: „Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre imod Eder, det gjøre I ogsaa mod dem; thi saa byder Loven og Profeterne." Dette er ægte Kristendom, og vi have Ret til at spørge, om disse Grundlove ere blevne fulgte i den saakaldte kristne Verden, i Forretninger, paa det politiske Omraade og i sociale og internationale Forbindelser. En Undersøgelse heraf vil, som vi Alle vide, resultere i, at vi maa give et benægtende Svar.

Med Hensyn til internationale Forbindelser rette de kristne Nationer sig langt fra efter Frelserens Lærdomme. Verden er stor nok til at rumme alle Mennesker, og vor himmelske Faders Forraadshuse ere til Overflod fulde af Livets Nødvendigheder, der kunne modtages, naar vi bestræbe os paa at oplukke Dørene, som lede til Forraadskamrene, og bringe ud, hvad vi behøve. Jorden, som vi pløje, Søen, Luften og Bjergene indeholde i rigt Maal og frembringe i Overflødighed det, der behøves til Menneskenes timelige Behov, og om disse Erhvervs- og Ernæringskilder kan det, naar Alt tages i Betragtning, siges, at de næppe ere berørte endnu. Men i Stedet for, at Jordens Nationer skulde forene sig om at frembringe Fødemidler, Klæder, Brændselsstoffer, Byggematerialier osv., bekjæmpe de hinanden værre end vilde Folk, ja, værre end vilde Dyr, for at komme i Besiddelse af Noget, der allerede er produceret, eller af Territorier, som allerede ere optagne og administrerede. Derfor høre vi i Dag Trommernes Bulder, Trompeternes skarpe Lyd og Artilleriets Kanontorden; dernæst de Saaredes og Døendes Stønnen og Jammerskrig. Markernes Afgrøder blive ødelagte, og Blodpøle ses overalt, hvor Ødelæggelsen har hersket. Vi høre om smilende Landsbyer, der ere lagte i Ruiner, om Enker og forældreløse Børn, som fly fra deres Hjem lig Fugle, der drives bort fra deres Reder; dernæst om Krigsskuepladserne, hvor Døde, Halvdøde og Saarede ere blevne nedtraadte i Dyndet under Hestehovene og reducerede til uformelige Masser af tunge Kanonhjul. Og dette er „kristne" Nationers Værk! — een kristelig Nation imod en anden! Ere vi ikke tvungne til at tro, at en Religion, som i Løbet af et Tusinde Aar ikke har kunnet frelse Verden fra en slig Forbandelse, ikke kan være Kristi Religion?

Med Hensyn til de almindelig herskende industrielle Forhold er det velbekjendt, at mange Arbejdere, baade Mænd og Kvinder, særlig Kvinder, blive underbetalte i en saadan Grad, at de bestandig ere bundfattige og kun med Nød og næppe kunne faa nok at mætte sig paa, medens Andre, som bedre forstaa at drage sig deres Flid til Nytte, ligefrem svømme i Nydelsen af de erhvervede Midler og ikke tænke paa de fysiske og aandelige Lidelser og den nedtrykte Sindsstem-

ning hos dem, som udføre den lavest betalte, men ligesaa nødvendige Del af Verdensarbejdet. Hvorledes kan Nogen forlige visse af de existerende Fremgangsmaader paa Industriens og Forretningslivets Omraade med sand kristelig Religion? Maa vi ikke nødvendigvis komme til den Opfattelse, at det Evangelium, som almindelig er bleven antaget for at være den sande kristne Religion, ikke er det, alene af den Grund, at dette saakaldte Evangelium, dette System, ikke har frelst den menneskelige Familie fra det industrielle Slaveris Nedværdigelse?

Komme vi ikke uundgaaelig til det samme Resultat, naar vi betragte den saakaldte kristne Verdens moralske Forfatning og med Hensyn til Nydelsen af berusende Drikke vide, at mangfoldige Millioner Pund Sterling (engelsk Mønt) hvert Aar blive anvendte til Indkjøb af disse skadelige Drikke, hvilken fordømmelige Drikketrafik bevirker, at Landene fra den ene Ende til den anden blive fyldte med Tiggere, Forbrydere samt syge og sindssvage Personer.

Gud, som ser Menneskeslægtens Forfatning, har i sin Naade i vor Tid opreist sin Tjener Joseph Smith til en Profet for Folkene og givet ham Fuldmagt til at gjenforkynde og administrere det eneste sande Kristi Evangelium til Menneskenes Børn og tilbyde dem Frelse fra Synden og dens Følger, deri indbefattet Fattigdom og Undertrykkelse i økonomisk og politisk Henseende, ja endog Frelse fra den Mørkets Magt, som foraarsager Sygdom og Død — thi selve Dødens Magt skal blive overvunden ved Tro. Evangeliet blev gjengivet, for at de Bundne kunde blive løsladte og Menneskeslægten blive opløftet til et frigjort aandeligt Stadium i Overensstemmelse med vor guddommelige Oprindelse. Hvis Menneskene ville antage det gjengivne Evangelium, vil Retfærdighed blive udøvet i alle Livets Affærer mellem Menneskene indbyrdes, saavel mellem Individer som mellem Nationer, og da vil der herske Fred og almindelig Velstand paa Jorden. Sygdom og Fattigdom ville kun blive forholdsvis lidet kjendte; Menneskene ville leve i Overensstemmelse med Guds Love, og Jesus vil blive anerkjendt som den øverste Regent over alle Nationer; thi al Verdens Kongeriger og Republiker skulle alle blive Guds Søns Kongerige.

Dette er Evangeliet, som Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynde, og naar Menneskene ville annamme dette gjengivne Evangelium, skal ingen Forbandelse mere hvile over Jorden, men den skal blive forløst.

Paaskynd denne Dag, o Herre! i Overensstemmelse med dit Løfte gjennem din Tjener Johannes paa Øen Patmos, naar Du siger: „Sikkert, jeg kommer snart! Amen. Ja, kom, Herre Jesus!" (Joh. Aab. 22 : 20).

Til de Hellige.

Det er naturligt for Mennesket at eje en Ven, En, til hvem man kan betro sig med fuld Tillid, En, som baade kjender vore bedste og vore svageste Sider, og som holder af os trods vore Fejl og Ufuldkommenheder, En, som vil sige os Sandheden uden Forbehold, En, som hverken udsætter os for Smiger, undskylder vore Fejl eller skjuler vore Svagheder, En, som vil give os Raad og Vejledning, naar Lykken straaler os imøde, og give os Hjælp og Opmuntring, naar Sorg og Nød tynger vort Sind og Verden gaar os imod. At finde en saadan Ven har ofte sine Vanskeligheder, og Mange ere de, som have forfejlet dette Maal og derfor nu henslæbe en tom og kummerfuld Tilværelse, følende sig ensomme og forladte af Alle, selv af dem, som de i Ungdommens haabefulde Dage betroede sig til, men som hurtigt svigtede dem, naar Livets virkelige Skole begyndte. Det er ganske naturligt for det unge Menneske at søge sig en Livsledsager; det er nemlig saaledes forordnet af en viis og kjærlig Fader, der bestemte Manden og Kvinden til at være hinandens Hjælpere; thi som Skriften lærer: „Uden Manden er Kvinden Intet i Herren, og Kvinden Intet uden Manden", hvorfor ogsaa Herren i Tidens Begyndelse sagde: „Det er ikke godt for Mennesket at være alene; jeg vil skabe ham en Medhjælp til at være hos ham." At finde den rette Person, med hvem et lykkeligt Samliv kan henleves, tro vi imidlertid ikke sker tilfældigt uden nogensomhelst Anstrengelse eller fornuftig Overvejelse fra vor egen Side. Sandhedens Mund sagde: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; hver den, som søger, han finder." Hvorfor ikke ogsaa søge Herren i denne saa vigtige Sag, hvoraf Menneskets Glæde og fremtidige Lykke i saa høj Grad afhænger? Antallet af dem, som gjøre dette, er vistnok meget begrændset, hvorfor den ægteskabelige Fred og Glæde i mange Tilfælde ogsaa mistes. Dersom man imidlertid har haft den Lykke at finde en sand Ven, bør man gjøre Alt for at beholde denne, men dog stedse erindre, at alle Mennesker have deres Svagheder, og at vi selv ikke mangle noget i den Retning; derfor kan man mulig ogsaa opdage Ufuldkommenheder hos sin Ven, men desuagtet bør man være tro mod Vennen, for at man ej skal miste samme. Vore Tanker ledes særligt hen til de unge Medlemmer i Menigheden, som i mange Tilfælde ere udsatte for at begynde Livet forkert, enten fordi de ere for hurtige i deres Bestemmelser, eller fordi de ringeagte Raad af dem, som ved Hjælp af Erfaringens Skole kunne give passende Vink til dem. Det Raad, som Paulus gav de Hellige paa sin Tid, er altid godt; han siger: „Drager ikke i ulige Aag med de Vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund har Lys med Mørke. Hvorledes kan Kristus stemme overens med Belial? eller hvad Del-

agtighed har en Troende med den Vantro?" (2. Kor. 6, 14, 15.) At omgaas med Verdens Mennesker i det daglige Liv kunne vi ikke undgaa; thi Enhver maa arbejde og virke for sin Tilværelse paa bedste Maade; i dette er der heller ingen Fejl, da der findes mange noble Mennesker i de forskjellige Samfundsklasser; men at indgaa ægteskabelig Forbindelse og søge Fornøjelse sammen med anderledes Troende vil i de fleste Tilfælde faa en sørgelig Ende, og det er et Skridt, som vi ville advare Kirkens Medlemmer imod. Mange Snarer lægges for de Unges Fødder og opdages ofte for sent. Fristeren kommer sjelden lig en brølende Løve, men med List og Smiger fanger han sit Offer. Vi læste saaledes en Gang om en ung Piges sørgelige Skjæbne i en af Amerikas Storbyer. Hun, der var af skandinavisk Herkomst, var smuk og meget tiltalende, hvilket muligvis var Aarsag til hendes Ruin. En tidlig Morgenstund fandt man hende liggende under en Busk i en af Byens store Parker, men til Trods for den kolde Luft havde hun taget det pjaltede Shawl af sine Skuldre for dermed at skjærme et andet endnu levende Væsen mod den raa Luft. Dette andet Væsen var hendes nyfødte Barn, som var kommet til Verden ude under den frie Himmel, kun dækket af Buskens grønne Blade. En ung, tilsyneladende fin Herre, med et paataget behageligt Væsen og en poleret Optræden, som havde blændet hende med gyldne Løfter, var Aarsag til hendes Elendighed; men hun opdagede for sent, at hun var ført bag Lyset. Jeg vil nævne et andet Exempel: Paa den store Flod, som fører til det mægtige Niagara-Fald, havde flere unge Mennesker en smuk Sommermorgen i en Robaad begivet sig ud paa Floden, hvor de paa Verdens Vis tilbragte Tiden i Lystighed, medens de ringeagtede de Raad, som kom fra erfarne Folk, der stode paa Flodbredden. Vandet i Floden var ganske stille; ingen Storm og ingen Bølger forstyrrede deres Munterhed. De lagde imidlertid ikke Mærke til, at den store Vandmasse som et Hele nærmede sig det store Fald, og at Baaden, som de befandt sig i, fulgte med. I et Nu blev man Situationen vaer. Man greb hurtig fat paa Aarerne for at ro Baaden til Land, men det var for sent; kort efter faldt Baaden med alle de Ombordværende ned over det frygtelige Fald. Dette vil tjene til at betegne mange Menneskers Liv og Færden, idet de uden nærmere at overveje, hvad de gjøre, deltage med Verden i dens Letsindigheder og lade sig lokke af dens Forførelser, medens de lidt efter lidt ubemærket nærme sig Afgrundens Rand uden Haab om Redning. I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige findes forskjellige Organisationer, bestaaende saavel af Mænd (Præstedømmets Organisationer og andre) som af Kvinder, hvis Ret og Pligt det er at raade, formane og vejlede saavel unge som ældre Medlemmer; thi det hedder: „Elsk din Næste som Dig selv". Som Evangeliets sande Budbærere ofre vi vor Tid og vore Talenter til

Menneskenes Velsignelse i timelig og aandelig Henseende, idet vi med Raad og Daad værne om dem og beskytte dem mod de mange Snarer, som ere beregnede paa at bringe de Hellige ind i Syndens frygtelige Malstrøm. „Giver Agt, o I mit Folk, som bærer mit Navn, siger Herren, Eders Gud; thi ser, min Vrede er optændt mod de Gjenstridige, og de skulle føle min Arm og min Fortørnelse paa min Vredes- og Hjemsøgelses-Dag over Nationerne. Den, der ikke vil tage sit Kors op, følge mig og holde mine Befalinger, den skal ikke blive salig“..... „Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at Alle kunne høre, som ville høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær.“

Værer derfor aarvaagne, o I Hellige, som bo i disse Lande, hvor I nu paa mange Steder ere som Faar uden Hyrde, og hvor Fristelser og Synd omgive Eder paa saa mange Maader. Husk, at den Onde raser i den ganske Verden med stor Vrede; thi han veed, at hans Tid er kort. Værer ej forsagte over den Prøve, som det er faldet i Eders Lod at bære, men opløfter Eders Hoved og værer ved godt Mod; thi bagved den mørke Sky venter Solens milde Straaler, som en Gang ville gjennembryde Mørket og bringe Glæde til de adspredte Hellige i d[illegible]s [illegible]rdlige Egne; thi naar Krigsskyerne trækkes tilbage, leve vi i Haabet om, at Herren ved sine høje Tjenere i Zions Land atter vil sende flere Tjenere til sin Vingaard. Samler Eder derfor, hvor Lejligheden gives, i Ydmyghedens og Kjærlighedens Aand, og lover og priser Herren i Bøn og Lovsang. Deltager i den hellige Nadver, og mindes derved Ham, som har lidt for os, og som vi forvente vil komme til Jorden igjen. „Forundrer Eder derfor ikke, siger han; thi den Tid kommer, da jeg vil drikke af Vintræets Frugt med Eder paa Jorden.“

Stræber derfor alvorligt efter at være beredte til den Tid, som nærmer sig hurt

H. J. C.

Missionsnyheder.

Afløsning og Beskikkelser. Ældste Nephi L. Williams løses fra at præsidere over Bergens Konference og beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference. Ældste James F. Petersen beskikkes til ai præsidere over Bergens Konference; Ældste Alma M. Andreasen til at præsidere over Trondhjems Konference; Ældste Peter M. Lundgreen til at præsidere over Aarhus Konference. Ældste Joseph N. Busath løses som Missionssekretær og beskikkes til at virke i Trondhjems Konference. Ældste James A. Hansen beskikkes til Missionssekretær.

Afløsning. Konferencepræsidenterne Andrew Amundsen, Lawrence Hansen og Wilford L. Breinholt, som have præsideret henholdsvis i

Kristiania og Trondhjems Konferencer i Norge og Aarhus Konference i Danmark, samt Ældste Virgil A. Fjeld, der har virket som Sekretær i Kristiania Konference, ere løste med Hæder og Tak for en veludført Missionsvirksomhed.

Nævnte Brødre ville afreise til Amerika med Dampskibet „Oscar II", der afgaar fra Kjøbenhavn den 14. og fra Kristiania den 15. Januar. Vi ønske dem en lykkelig Reise til deres Hjem i Bjergenes Dale.

Missionspræsident Hans J. Christiansens 67-aarige Fødselsdag Lørdag den 9. Januar blev paa en smuk Maade mindet af de Hellige i Kjøbenhavn. Tidlig om Morgenen samledes de af Sangkorets Medlemmer, som kunde komme tilstede, og „vækkede" Præsidenten ved Afsyngelse af flere af vore smukke, udtryksfulde Zionssange. Præsident Christiansen, som var bleven behagelig overrasket, kom snart tilstede og fik af Søndagsskolebestyrer Jens P. Hansen paa Søndagsskolens og Sangkorets Vegne overrakt en smuk Buket af Roser. Broder Christiansen takkede hjerteligt paa egne og fraværende Hustrus Vegne for den ham udviste Opmærksomhed. Sammenkomsten sluttedes med en smuk Bøn af Konferencepræsident Joseph J. Kjær.

Vidnesbyrd af afdøde Apostel George Teasdale.

„Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd til Eder, at jeg gik bort fra den syndige Verden, at jeg hørte Evangeliet i Verden og modtog dets Principer; og de Løfter, som vare givne mig af dem, som gjorde mig bekjendt med Evangeliets Principer, ere blevne opfyldte. Jeg veed, at Guds Magt bliver tilkjendegivet, naar vi udøve Tro, idet Kirkens Ældster lægge deres Hænder paa de Syge og Svage og under Bøn salve dem med Olie, i Overensstemmelse med den af Jesus indstiftede Ordinance. Jeg veed, at Tegn følge de Troende, som Herren Jesus Kristus lovede sine Disciple, da han levede paa Jorden. Jesus har igjen aabenbaret os sin Villie. Han belærte sin Tjener Joseph Smith om sin Lære og om Nødvendigheden af, at Tempelordinancerne bleve udførte; og han belærte os tillige gjennem ham om, at vi maa føie Gjerninger til vor Tro.

Kristus har belært os om disse forskjellige Principer i de Aabenbaringer, han har givet os. Han har givet os Daabsordinancen, og Verden kan ikke gjøre vel foruden den. Naarsomhelst Menneskene i Verden overveie Forløsningens Principer, ville de se sig nødsagede til at drage sig Forløsningens Kraft tilgode nøiagtig paa samme Maade som vi; thi kun ved at adlyde Evangeliets bestemte Love og Anordninger kunne vi blive delagtiggjorte i Evangeliets Kræfter og Velsignelser.

Kundskaben om disse evige Principer er gjengivet Menneskene formedelst Aabenbaringer fra Gud i vor Tid, og Præstedømmets Autoritet er gjengivet, Fuldmagten til at forkynde disse Principer til Menneskene og byde dem at omvende sig, og til at administrere Evangeliets Ordinancer. To Mænd — Joseph Smith og Oliver Cowdery — begyndte dette vidunderlige Sidste-Dages Værk. De vare ordinerede til Præstedømmet ved guddommelig Autoritet og havde faaet Befaling til at forkynde Evangeliet, og det er blevet forkyndt lige siden den Tid.

Jeg veed, at disse Principer ere sande. Jeg veed, at Herren har gjengivet til Jorden Kræfterne og Nøglemagten, som leder til evigt Liv; at han har gjengivet den ny og evige Pagt, og at han giver Enhver i Menneskeslægten, som ønsker det, Lejlighed til at erhverve Medlemsret i Kristi Kirke og til at paatage sig hans Navn, elske ham, holde hans Befalinger og saaledes erkjende sig ham og bære Vidne om ham i Livet."

Dødsfald.

Broder Martin Arnesen afgik ved Døden i Dawney, Idaho, den 13. September. Han var født i Sørum, Norge, den 24. April 1834, sluttede sig til Kirken i 1887 og emigrerede til Utah i 1900. Afdøde, som under stor Deltagelse blev begravet i Dawney, efterlader sig Hustru, to Sønner og to Døtre.

Mange Missionærer bleve bekjendte med Familien, da den boede paa Ladegaardsøen ved Kristiania.

— Broder Iver A. Alme afgik ved Døden Torsdag den 3. Decbr 1914 i Logan, Utah. Han var født paa Søndmøre, Norge, den 25. Januar 1852, annammede Evangeliet tilligemed sin Hustru den 2. Aug. 1881, emigrerede til Utah i 1884. Han udførte en Mission i Norge i Aarene 1903—05. Hans Hustru efterlever ham. Br. Almes jordiske Levninger blev ført til Mantua, Utah, hvor han blev begravet ved Siden af 2 afdøde Børn, en Søn og en Datter.

— Broder Frederick Jonson Hagman, født den 1. April 1833 i Høgestorp, Skaane, Sverige, døbt den 8. Marts 1893 af C. P. Larsen, døde den 26. December 1914 i Kjøbenhavn. Ældste Hagman virkede i tidligere Aar som Kredslærer i Kjøbenhavn.

— Joseph Smith, en Søn af Profeten Joseph Smith, der i mange Aar har været Præsident for Josephiternes Samfund, døde den 10. December i Independence, Missouri. Han blev 82 Aar. Hans Søn, Frederick M. Smith, som i mange Aar paa Grund af, at

Faderen led af Alderdomssvagheder, har været den ledende Aand i dette Dissentersamfund, er af denne Kirkes Apostelraad valgt til midlertidig Præsident for samme. Hr. Smith er en dygtig Jurist og Politiker.

— Mange af de oplyste Grækere i Oldtiden tilbade den „ukjendte" Gud, og mange blandt Jordens oplyste Folk i hine Dage gjorde det samme; thi de vare heldigvis ikke alle materialistiske Afgudsdyrkere. Om denne „ukjendte" Gud, som Nogle vilde drage ned i Verdenshvirvlen ved at bygge Altre for ham, belærte Apostelen Paulus Athenienserne i en af sine berømte Missionstaler. — De græske Filosofer fremsatte ofte — inspirerede af Guds Aand, ikke den Helligaand, men den almindelige guddommelige aandelige Indflydelse — dybe Livssandheder, som ubevidst for dem vare et Fingerpeg henimod Jesu Kristi Evangeliums fuldkomne Principers frelsende og lyksaliggjørende Kraft. En af de græske Filosofer bad som følger: „O, Herre, giv mig, hvad der er godt for mig, selv om jeg ikke beder derom; og tilbagehold, hvad der ikke er godt for mig, selv om jeg beder derom". Mill. Star.

Missionærernes Rapport for December 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	3	107	8	6	10	24			
Wilford L. Breinholt	Aarhus	3	14	6	22	44	13			3
Joseph J. Kær	Kjøbenhavn	3	242	28	6	34	48	1		
Nephi L. Williams	Bergen	2	189	46	19	44	52			
A. Amundsen	Kristiania	3	186	48	156	6	13			3
Lawrence Hansen	Trondhjem	3	150	7	69	31	36	4		
Totalsum for Missionen		17	888	143	278	169	186	5		6

Indhold:

Zion i de sidste Dage 17
Sande og falske Rigdomme 19
Opbyggelsen af Templer 20
Kristus, den evige Konge 21
Vidnesbyrd af afdøde Præsident John Henry Smith 22
Redaktionelt:
Præsident Hyrum M. Smiths Julebrev til Menighederne i Europa 24
Til de Hellige 27
Missionsnyheder 29
Vidnesbyrd af afdøde Apostel George Teasdale 30
Dødsfald 31
Missionærernes Rapport 32

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)